

Understøttelse, han faar, eller de opsparede Midler, han bruger, kommer til at tilflyde andre Samfundsborgere som Indtægter for dem. Og hele den arbejdsløses Forbrug er jo en Fordel for den Kommune, han lever i. Derfor er der ikke det allermindste rimelige Grundlag for at fratage Tusinder og atter Tusinder af Mennesker deres kommunale Valgret, fordi de ikke er saaledes stillet, at de kan slippe igennem og betale den Del af Skatten, der bliver krævet efter det foreliggende Lovforslag. Jeg maa derfor fremdeles anbefale det høje Ting at stemme imod.

Veistrup: Jeg skal ikke føje mange Bemærkninger til dem, jeg allerede har gjort. Ministeren begyndte med at gøre opmærksom paa, at man i Virkeligheden har organiseret en Skattemodstand forskellige Steder. Jeg har aldrig bragt noget saadant i Erfaring. Men hvis der virkelig findes en saadan Bevægelse, vilde det være i høj Grad rimeligt, at man gennem — hvad skal jeg sige — ministerielle Cirkulærer modarbejdede den. Den højtærede Minister nævnte, at der var udsendt et Cirkulære — i Aalborg, tror jeg det var. Jeg synes, at Administrationen let maatte kunne neutralisere Virkningen af et saadant Cirkulære, og jeg tror i og for sig ikke, at der mangler noget i Lovens Bestemmelser; de er vist tilstrækkelige. Men jeg vil i alt Fald paa ingen Maade være med til at forringe dem overfor dem, der, som jeg sagde før, er kommet i Nød. Det er rigtigt nok — jeg er for saa vidt ikke uenig med Ministeren —, at det vilde være en Fornægtelse af Kommunens Interesse, hvis Folk, der var i Stand til at betale deres Skat, men ikke vilde, kunde blive fri, og en Urimelighed vilde det aabenbart være, om der kunde være Tale om Eftergivelse af Skatten overfor Personer, som var i Stand til at betale. Men det er det, jeg ikke tror saa meget paa. Det forekommer mig, at ingen mere end de, som sidder i Kommunalbestyrelserne rundt omkring, er interesserede i at faa Skatten ind, hvis de overhovedet er kommunalt og socialt interesserede. Det er fuldstændig rigtigt, at det styrker Kommunen, at Skatten betales. Men det, jeg er bange for, er, at det bliver Mennesker, som ikke kan betale, fordi de fuldstændig uforholdsmæssigt er kommet i økonomiske Vanskeligheder, Loven kommer til at ramme.

Jeg synes ikke, den højtærede Minister skal tale ironisk. Jeg ved nok, at han er noget tilbøjelig til at tale ironisk om andre Medlemmers Standpunkter, naar de ikke er enige med ham. Men man skal ikke glemme,

at det i Virkeligheden er Staten, Regeringen, der gennem de Foranstaltninger, den har foretaget, har gjort det uhyre vanskeligt for mange Mennesker at eksistere. Det er ikke alene et rent og skært Arbejderspørgsmaal, der er Tale om. Jeg tror, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ikke har Ret i, at det er et rent og skært Arbejderspørgsmaal. Jeg behøver blot at henvise ærede Medlemmer til en Gang imellem at studere Statstidende. Der vil de se, hvor uhyre mange Tvangsauktioner og Akkorder der er ude omkring i Erhvervslivet. Oven i Købet er der maaske mange af dem, der i Øjeblikket søger Akkord eller maa gaa fra Hus og Hjem, som staar inde for en meget stor Skat, som de ikke er i Stand til at betale. Hvis en Mand er saa heldig at kunne faa Akkord, ved jeg ikke, om Kommunalbestyrelsen skal kunne komme og sige: Du har ganske vist faaet dine Forhold ordnet forstandigt og godt, men her er en Kommuneskat, der skal betales under alle Omstændigheder; den har vi ikke Ret til at eftergive. Man skal ikke lade haant om de vanskelige Erhvervsforhold for Tiden, man skal tværtimod tage dem med i Betragtning ved Bedømmelsen af denne Sag. Man kan naturligvis sige, at der sker i og for sig ingen Ulykke, der sker kun det, at vedkommende mister sin Valgret. Ja, men der er mange Mennesker, der betragter det som en Ulykke, som en personlig Fornedrelse at miste Valgretten; denne hører med til ens Borgerrettigheder.

Som jeg sagde før: mange Mennesker er netop kommet i Vanskeligheder paa Grund af de Foranstaltninger, der er gennemført af Statsmagten, og derfor advarer jeg indstændigt imod at gaa for vidt i denne Henseende. Jeg tror, det er rigtigt, at man lader en Mulighed aaben for i nogen Grad at imødekomme dem, der uforholdsmæssigt er kommet i Nød, og som maaske ikke er i Stand til at klare deres Skatter uden Eftergivelse.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg maa sige til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds, at jeg har ikke villet lade haant om hans Opfattelse eller villet ironisere over hans Standpunkt. Jeg har kun villet henpege paa det Faktum, som jeg tidligere har peget paa under Forhandling her i Tinget, at det ærede Medlem som Ordfører for det radikale Venstre i Princippet er enig i de Betragtninger, der ligger til Grund for et Lovforslag, men at han saa har det Uheld, at han ikke finder Tiden egnet eller, som ved en tidligere Lejlighed, ikke finder Formen fyldestgørende og derfor desværre